13/11/2019

Το πρώτο βραβείο ποίησης στην “Πόντια Μάνα”

/ Παιδεία και Πολιτισμός

Το περιοδικό Λόγου, Τέχνης και Πολιτισμού του Λογοτεχνικού Ομίλου «Ζαλώνη» «Ξάστερον» πραγματοποίησε πριν από λίγες ημέρες τελετή απονομής βραβείων του 19ου Διαγωνισμού Ποίησης στο κατάμεστο Συνεδριακό και Πολιτιστικό Κέντρο Δήμου Περιστερίου.

Το Α΄ Βραβείο Ποίησης στην Ποντιακή διάλεκτο απονεμήθηκε στην Κηφισιώτισσα, ποντιακής καταγωγής, συγγραφέα, ποιήτρια και καθηγήτρια θεατρικής αγωγής Νίνα Αλέξη για το ποίημά της Μάνα. Η απονομή του εν λόγω βραβείου συνέπεσε χρονικά με την 100ή επέτειο της Ποντιακής Γενοκτονίας (1919- 2019). Για τον λόγο αυτό η Νίνα Αλέξη στη σύντομη εισήγησή της, σε κλίμα μεγάλης συγκίνησης, έθιξε το ζήτημα της Γενοκτονίας και παρέθεσε νεότερα στοιχεία για την Ποντιακή διάλεκτο στη σημερινή Τουρκία.

Αναλυτικότερα η βραβευμένη Νίνα Αλέξη είπε:«Αγαπητές φίλες και φίλοι, συνοδοιπόροι σε ένα ταξίδι ζωής και ποίησης, δύσβατο μεν γόνιμο δε καλημέρα και από εμένα!
Σήμερα η χαρά μου είναι μεγάλη και αληθινή. Όσοι με γνωρίζετε θα ξέρετε τις απόψεις μου για τους διαγωνισμούς και τα διάφορα βραβεία.. δεν τα κατακρίνω απλά ποτέ μου δεν ένοιωσα την ανάγκη να πρέπει να αποδείξω ότι αυτό που γράφω είναι άξιο βραβεύσεως. Με την ευκαιρία αυτή θέλω να αναφέρω λίγα λόγια στο ιστορικό υπόβαθρο του βραβευθέντος ποιήματός μου.
Ο Ποντιακός Ελληνισμός αισθάνθηκε θλίψη και απογοήτευση το 1920 όταν έλαβε τη θλιβερή διαβεβαίωση ότι οι Σύμμαχοι -εντός και εκτός εισαγωγικών- δεν θα

έπρατταν απολύτως τίποτε υπέρ της δημιουργίας ενός ανεξάρτητου Πόντου σε συνεργασία με τους Αρμενίους. Στον Πόντο τα αντάρτικα σώματα αγωνίστηκαν με απαράμιλλη γενναιότητα κατά του ενισχυμένου από Μπολσεβίκους και εν συνεχεία Γάλλους, στρατό του Κεμάλ. Κι όλα αυτά με πενιχρό οπλισμό από το 1919 έως το 1921 με 1922 εντελώς αβοήθητοι αφού η Ελλάδα ήταν απασχολημένη στη δυτική Μικρασία.

Είναι πάντως αξιομνημόνευτο το πόσο πολύ προβληματίζει τον Μουσταφά Κεμάλ η δράση των Ποντίων ανταρτών όπως παρουσιάζεται στα γνωστά ως Nutuk (λόγοι), του Κεμάλ. Τα ιστορικά γεγονότα είναι γνωστά, αλλά ίσως, όχι, στον βαθμό που θα όφειλε, αφού δυστυχώς ορισμένοι εν Ελλάδι αμφισβητούν τη Γενοκτονία των Ποντίων ενώ ταυτοχρόνως αυξάνονται οι τολμηρές έρευνες Τούρκων ιστορικών που συνεχίζουν το έργο του Τανέρ Ακτσάμ κι οι οποίοι, όχι μόνο, την αναγνωρίζουν αλλά προσθέτουν περαιτέρω στοιχεία. Να πούμε εδώ, πως από το 1923 που δημιουργήθηκε το σύγχρονο τουρκικό κράτος, η τουρκική κοινωνία όχι μόνο αγνοούσε το γεγονός της Γενοκτονίας αλλά συγχρόνως δεχόταν και τρομερή παραπληροφόρηση. Σήμερα, κάτι έχει αλλάξει με την έννοια ότι, ο μέσος Τούρκος πολίτης πιστεύει πλέον ότι συνέβη κάτι πολύ άσχημο, κατά των Χριστιανών, εκείνα τα χρόνια, αλλά συνεχίζει να αγνοεί το μέγεθος της Τραγωδίας και τον αρνητικό ρόλο των ηγεσιών του.

Και μια και βρίσκομαι ανάμεσα σε ανθρώπους των Γραμμάτων οι οποίοι βραβεύουν ποίημα σε Ποντιακή διάλεκτο, να σας μεταφέρω ένα πρόσφατο γεγονός. Πριν από λίγους μήνες εκδόθηκε στην Τουρκία ένα λεξικό τουρκικής-ποντιακής που περιέχει τα ποντιακά που μιλούν σήμερα οι μουσουλμάνοι πόντιοι. Ένας εκ των συγγραφέων του λεξικού είπε ότι τα τουρκικά τα έμαθε στο Δημοτικό πριν από 40 χρόνια διότι στο σπίτι του ομιλείτο μόνον η ποντιακή διάλεκτος. Ίσως κάποτε να δούμε στον Πόντο, τους τούρκους πολίτες, ποντιακής καταγωγής να χρησιμοποιούν ελεύθερα τη γλώσσα τους. Είναι πάντως θετικό ότι ο Τουρκικός Τύπος υποδέχθηκε θερμά το λεξικό αυτό, σε αντίθεση με ανάλογες εργασίες του παρελθόντος.

Μεταξύ 1916-1922 εξοντώθηκαν πάνω από τριακόσιες πενήντα έως τετρακόσιες χιλιάδες Πόντιοι. Εντούτοις το 1919, ορίστηκε ως το Έτος Γενοκτονίας του Ποντιακού Ελληνισμού και φέτος, το 2019, τιμήθηκε η θλιβερή Επέτειος των 100 χρόνων της Γενοκτονίας.

Ο όρος «γενοκτονία» ο οποίος έχει προβληματίσει πολύ κόσμο ειδικούς και μη, χρησιμοποιείται διότι ενέχει και νομικές συνέπειες. Αξίζει να τονίσουμε ότι ο όρος αυτός, πρωτοχρησιμοποιήθηκε από Εβραίους επιστήμονες οι οποίοι δεν περιόρισαν τη χρήση του μόνο για τον Εβραϊκό πληθυσμό αλλά εξ’ αρχής συνέδεσαν τους Εβραίους με τους Χριστιανικούς λαούς της Ανατολής.

Με μεγάλη χαρά μαθαίνω ότι Έλληνες και Εβραίοι θα ανεγείρουν κοινό μνημείο ολοκαυτώματος για τους Εβραίους, Αρμενίους και Έλληνες που έπεσαν θύματα

Γενοκτονικής Πολιτικής για να χρησιμοποιήσω έναν πρόσφατο επιστημονικό όρο.
Το ποίημά μου «Πόντια Μάνα» απηχεί όχι μόνο οικογενειακές διηγήσεις αλλά πάνω απ’ όλα την ηρωϊκή θυσία της μάνας, σε όλες τις εποχές βεβαίως, αλλά ιδιαιτέρως κατά την τελευταία περίοδο της Ποντιακής Γενοκτονίας (1919-1922 που συνδέεται με τη Μικρασιατική Καταστροφή, την έξοδο των Ποντίων προς την Ελλάδα, την Κριμαία και σε όλο τον κόσμο. Η Πόντια Μάνα ας βρει τη θέση που της αρμόζει στο Πάνθεον της Ιστορίας, δίπλα στις άλλες μάνες των ηρωϊκώς αγωνιζόμενων Ελλήνων αλλά και όλων των ανθρώπων που θυσιάζονται για το Ύψιστο Αγαθό, την Ελευθερία!
Ευχαριστώ από Καρδιάς την Ποιήτρια κι εκδότρια του περιοδικού Κελαινώ,Παναγιώτα Ζαλώνη και τα αξιότιμα Μέλη της Επιτροπής που με τίμησαν με τη βράβευση αυτή, σταθμίζοντας το ιστορικό βάρος και την απόδοση του δράματος σε Ποντιακό λόγο. Επιθυμώ να αφιερώσω αυτό το βραβείο στα θύματα της Γενοκτονίας των Ποντίων αλλά και σε όλους τους ακούραστους εργάτες, επώνυμους κι ανώνυμους που αγωνίζονται με σθένος και θυσίες για την αποκατάσταση της Ιστορικής Αλήθειας!».

vraveusi_217__2___1__2

Image not found or type unknown